

at Finansudvalget havde Kompetence til at give Ministeren Lov til at handle i denne Sag, tager han fuldtsændig fejl, Finansudvalget har selvfølgelig ingen som helst Ret i den Henseende. Derfor var det ogsaa mit Standpunkt, saa snart jeg var klar over, hvad denne Sag skulde bruges til, at der var dobbelt Bund i den, at det drejede sig ikke alene om at bygge en Erstatningsbygning for Krudttaarnene paa Amager, men at der laa noget helt andet bagved, da saa bestemt som muligt at kræve: Denne Sag. maa kun ordnes ved Lov, Krudtet maa ikke lægges ud i Fæstningen. Jeg har ikke mit Partis Forhandlingsprotokol her, men det kan oplyses af den, at Sagen af mine ærede Partifæller og mig er bleven forelagt for Partiet ikke mindre end 4 Gange, og hver Gang har man besluttet: Sagen ordnes ved Lov, Krudtet ikke ud i Fæstningen. Da vi vare blevne klare over, at vi vare gaaede i Vandet, førte bag Lyset med det første Krudttaarn, at det var ikke Krudtmagasiner, der bleve byggede, men Fæstningskasematter, protesterede jeg saa bestemt, som det var mig muligt, og jeg gjorde det, saa snart Rigsdagen traadte sammen i 1902, mod, at Krudtet var lagt ud i Fæstningen. Den ærede Ordfører skulde have gjort det samme; han skulde have været lige saa klog, og det kunde han godt have været. Han kunde godt have set, hvad der laa bagved, men i sin Afhængighed og Bundethed over for Krigsministeren og maaske andre har han ikke villet

Formanden: Afhængighed og Bundethed over for nogen som helst maa ikke tillægges andre Medlemmer.

K. M. Klausen: Saa siger jeg, at det ærede Medlem i sin dybe Hengivenhed for og Kærlighed til den højtærede Krigsminister ikke har nænnet at gøre den Mand noget.

Jeg skal omtale et enkelt Punkt, nemlig hvad der skete den 28. Januar 1903. Det var en trist Dag for den højtærede Krigsminister. Den ærede Ordfører sagde, at da havde han tabt Modet, for nu kunde han se, at han ikke kunde faa Krudtet ud i Fæstningen, han kunde ikke faa det ud paa anden Maade, end at det blev ordnet ved Lov. Men han vilde ikke have den Sag ordnet ved Lov. Det skulde ikke frem i Dagens Lys, det var noget, der skulde forhandles om med enkelte uden for Rigsdagen, og naar der fra en enkelt Side blev rejst Modstand herimod, tabte den højtærede Minister Modet. Det

var nu den 28. Januar 1903. Nu vide vi, med hvilke drastiske Farver den ærede Ordfører har skildret de Rædsler, der vilde komme over København, naar Krudtet ikke blev flyttet. Men alt det synes Krigsministeren ikke at bryde sig om. Det var ikke for ham en Hovedsag at befri København for de Rædsler og Farer, der truede den, nej, for ham synes Hovedsagen at være dette, at Krudtet skulde ud i Fæstningen, og da der blev rejst bestemt Modstand mod det, tabte han Modet, og lod Sagen falde, og saa skrev han til Finansudvalget: Nu bryder jeg mig ikke mere om den Sag. Vi se altsaa, at Krigsministeren fra først af synes at ville lade det skinne igennem, at det var af Kærlighed til København og for at fjerne den Fare, hvori København svævede, at han vilde have Krudttaarnene flyttede, men da han ikke kunde naa det Maal, han virkelig havde sat sig, og faa det opfyldt, der laa bagved, og som ikke kom frem for os, saa lod han Sagen falde . . .

Formanden: Hvis der ligger nogen som helst Insinuation i denne Yttring, burde den ikke være fremsat.

K. M. Klausen: Nej, der ligger ikke nogen som helst Insinuation deri; tværtimod; Ministeren er jo en Mand, der elsker Lyset, det vide vi alle.

Efter denne for Ministeren triste Dag, den 28. Januar, kom Sagen alligevel i Gang, og Æren derfor, siger den ærede Ordfører, tilkommer mig. Den ærede Ordfører beklagede, at han ikke kunde blive dækket med den Ære, han vilde gerne have den; for mig maa han saa godt faa den, den tilkommer paa ingen Maade mig. Hvis den tilkommer nogen, maa det være den ærede Krigsminister, for det var ham, der sendte Hr. Heide til mig. Hr. Heide kom til mig og udtalte, at Krigsministeren havde sagt, at den eneste Mand, der nu kunde bringe denne Sag i Gænge igen, var mig. Det var meget smigrende for mig, at man vilde tillægge mig en saadan Betydning, men saaledes sagde han. Hr. Heide klagede sin Nød for mig; han saa Sagen alene fra sit Standpunkt og sagde: Jeg har store Arealer liggende dernede, jeg kunde faa udmærkede Lejere til dem, men . . .

Formanden: Kommer vi nu ikke ind paa private Forhandlinger og uden for, hvad Emnet kræver?